

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ch. V. M.**
zastoupený advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2017, č. j. MV-95648-7/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada nákladů tlumočníka Ing. T. V. P. **se určuje** částkou 770 Kč, která **bude vyplacena** z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, č. j. OAM-29999-14/DP-2016, jímž Ministerstvo vnitra

podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že správní orgány se dopustily zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Ministerstvo vnitra v první řadě porušilo jeho procesní práva. Před vydáním rozhodnutí mu v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Vzhledem k nezákonnému a nesprávnému doručování tzv. fikcí je třeba na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí hledět, jako by nebyla vůbec doručena. Tato skutečnost měla vliv i na nezákonnost rozhodnutí žalované. Správní řád obsahuje též ustanovení o doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky či správním orgánem ustanoveného opatrovníka. Dle § 32 odst. 3 správního řádu se v případě, kdy se nejedná o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, doručuje veřejnou vyhláškou. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 8 A 71/2014, rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k pobytu představuje odnětí práva ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Žalobci tedy bylo odjímano právo a mělo mu být doručováno prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka. Tento výklad lze odvodit i z právní doktríny. Vzhledem k závažnosti následků vyplývajících z posléze vydaného rozhodnutí lze mít za to, že správní orgán pochybil, pokud doručoval prostřednictvím tzv. fikce doručení.
3. Žalobce dále namítl, že ve věci nebyly dány podmínky pro zamítnutí jeho žádosti, resp. správní orgán mohl a měl i přes pravomocný trestní příkaz žádosti vyhovět. Žalobce byl trestním příkazem odsouzen za nikoliv závažný čin, a navíc pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Znění zákona hovoří o odsouzení pro úmyslný trestný čin, avšak zákonodárce jistě neměl na mysli bagatelní přečiny. Při výkladu a aplikaci právních norem nelze hledět jen na jejich doslovné znění, ale je třeba šetřit jejich smysl. Žalobce vede od uložení podmíněného trestu bezproblémový řádný život, a jakmile uplyne podmínka, nebude už mít ani záznam v rejstříku trestů. Žalobce splňuje všechny podmínky pro prodloužení platnosti pobytu, správnímu orgánu dodal potřebné dokumenty a žádosti tak kromě trestního příkazu za bagatelní trestný čin nic nebránilo vyhovět. V rámci zkráceného trestního řízení žalobce neměl právní povědomí o tom, že trestní příkaz s podmíněným odsouzením může vést ke komplikacím v pobytových věcech, jinak by proti němu podal odpor a tento by nenabyl právní moci.
4. Žalobce dále poukázal na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí na jeho osobu. Výčet v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadané rozhodnutí žalované, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností minimálně se pokusit o to, že žalobce buď vyslechne, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem

vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Napadené rozhodnutí však v rozporu s § 3 správního řádu neobsahuje dostatečnou úvahu o přiměřenosti. Žalovaná se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí nijak nevypořádala, což je porušením § 68 odst. 3 správního řádu.

5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě upozornila na částečný překryv žalobních a odvolacích námitek, pročež odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dodala, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nebyly povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí. Nelze proto ani dospět k závěru, že by nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 13. 10. 2020

7. Řádně předvolaná žalovaná se k jednání bez omluvy nedostavila. Zástupce žalobce s odkazem na obsah podané žaloby zdůraznil otázku přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. Uvedl, že samotný aplikovaný § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *stricto sensu* správnímu orgánu nestanoví povinnost hodnotit přiměřenost zamítavého rozhodnutí v řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu. Tato povinnost však plyne ze základních principů správního řízení (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu) a dále z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). V této souvislosti žalobcův zástupce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, a to zejména na jeho bod [21]. Z uvedeného dle něj plyne, že v určitých případech je i v daném typu řízení třeba aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto základě žalobcův zástupce zrekapituloval, že žalobce v České republice pobýval od roku 2005, řádně podnikal, kromě jediného inkriminovaného případu nebyl nikdy trestán. V posledním období žila v České republice celá jeho bližší rodina, tedy jeho jediná dcera s vnukem, jakož i všichni jeho sourozenci s rodinami. Žalobce trpí cukrovkou, vysokým krevním tlakem a dnou se zánětlivou artritidou. Aktivně mu pomáhají jeho sourozenci, a to i s obživou. Ve Vietnamu by zůstal sám, vzhledem k věku a zdravotním obtížím je tam navíc nezaměstnatelný.
8. Soud podrobně konstatoval obsah správního i soudního spisu. K důkazu četl listiny doložené žalobcem v průběhu řízení o žalobě. S většinou z nich se přitom seznámil již při projednávání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Zde se jednalo o kopie žalobcových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2009, 2012, 2013 a 2014, včetně příloh, průkazu o povolení k trvalému pobytu žalobcovy dcery Ch. N. Li., překladu jejího rodného listu, rodinných fotografií (na č. l. 19 až 22), žalobcových receptů na léky Metfogamma a Humulin, jeho průkazu pacienta s diabetem a průkazu diabetika, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 9. 2017, č. j. 2 T 171/2016-90 (jímž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku uloženého trestu zákazů činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, a stanovena zkušební doba ve výměře 13 měsíců), rodného listu žalobcova vnuka K. Ch. G. B. a jeho průkazu o povolení k trvalému pobytu. Dále soud četl jím pořízenou informaci o pozemku parc.

č. 2517 nacházejícího se v katastrálním území Jihlava, jehož součástí je objekt k bydlení č. p. 1092 (Masarykovo náměstí 1092/30 – žalobcovo bydliště), z veřejně přístupné aplikace *Nahlížení do katastru nemovitostí*, jím pořízený výpis z obchodního rejstříku ohledně majitele této nemovitosti HA-LO s. r. o., a žalobcem předloženou kopii výpisu z rejstříku trestů fyzických osob ze dne 2. 10. 2020 týkající se žalobce. Na základě takto získaných informací si soud učinil dostatečný obrázek o žalobcových životních poměrech, pročež následně z důvodu nadbytečnosti zamítl návrh žalobce na provedení svědeckého výslechu jeho bratra C. V. C., který se měl vyjádřit k žalobcově rodinné a zdravotní situaci. Stejně tak soud neshledal důvodu, pro nějž by měl provést důkaz výsledkem žalobce samotného (§ 131 o. s. ř.); v této souvislosti nicméně žalobci umožnil, aby se k věci osobně vyjádřil, což žalobce učinil toliko prostřednictvím svého zástupce při přednesu konečného návrhu. Soud dále nečetl k důkazu žalobcem při jednání předloženou anonymizovanou verzi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, neboť účelem jejího předložení nebylo dokazování skutkových okolností nyní projednávané věci, nýbrž toliko poukaz na rozhodovací praxi kasačního soudu; z právních závěrů uvedených v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu ovšem krajský soud samozřejmě vycházel (viz níže).

V. Posouzení věci soudem

9. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Žalobce předně namítal porušení jeho procesních práv nesprávným postupem ministerstva, a to konkrétně při doručování písemností tzv. fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu mělo dojít i k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu před vydáním rozhodnutí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.
11. K tomu nutno obecně uvést, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje samostatnou zvláštní úpravu doručování, jako je tomu například v zákoně č. 325/1999 Sb., o azylu. V rámci řízení o pobytu cizinců se tak až na výluky obsažené v § 168 zákona o pobytu cizinců postupuje podle správního řádu. Dle § 23 odst. 1 správního řádu „[n]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.“ Z odstavce 4 téhož paragrafu dále vyplývá, že „[a]dresát se vyzve uložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučilo to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.“ Podle § 24 odst. 1 správního řádu „[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.“
12. Ze správního spisu soud zjistil, že ministerstvo v průběhu řízení o žádosti veškeré písemnosti adresované žalobci doručovalo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na aktuální adresu jeho pobytu uvedenou v žádosti. Tyto písemnosti byly doručeny uplatněním tzv. fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Konkrétně u *Vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim* ze dne 9. 3. 2017,

č. j. 29999-13/DP-2016, je založena doručenko, ze které vyplývá, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno příslušné poučení, a že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 14. 3. 2017. Na doručence bylo rovněž zaškrtnuto políčko *Nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní*. Dále je z ní zřejmé, že žalobce si zásilku v úložní době nevyzvedl, a ta proto byla po 10 dnech uložení vložena do schránky. Ze správního spisu tedy vyplývá, že doručování písemností ministerstvo provedlo v souladu se zněním správního řádu účinným v době doručování písemnosti, konkrétně dle § 23 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu.

13. Na základě popsaného skutkového stavu je třeba mít za to, že marným uplynutím úložní lhůty nastaly účinky doručení na základě právní fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu, a to i pro případ, že se žalobce o uložení zásilky nedozvěděl. Nelze přitom souhlasit s názorem žalobce, že by v tomto typu správního řízení fikci doručení nebylo možné aplikovat. V tomto bodě lze odkázat např. na příhodný rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 30 A 7/2017-41 (www.nssoud.cz), v němž se jednalo o skutkově obdobný případ. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl: *„Fikce doručení představuje obecný institut správního řízení, který je použitelný pro jakékoliv správní řízení (není-li jeho použití vyloučeno, případně neobsahuje-li jiný právní předpis úpravu speciální), nikoliv pouze pro správní řízení deliktů. To ostatně vyplývá i z obecně formulovaného znění ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu. Ani ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců, který upravuje výluky z použití správního řádu pro některá řízení ve věcech pobytu cizinců, nevyplyvá, že by v řízení o žádosti dle § 44a zákona o pobytu cizinců (což byl žalobcův případ) nebyla aplikovatelná úprava doručování obsažená ve správním řádu.“*
14. Soud také neshledal důvod, aby v případě žalobce bylo doručováno jiným způsobem než prostřednictvím provozovatele poštovní služeb. Aplikace § 25 odst. 1 správního řádu (doručování veřejnou vyhláškou) dopadá pouze na případy doručování *„osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon.“* Doručování veřejnou vyhláškou je tedy vyhrazeno pro ty situace, kdy je vyloučeno řádné doručení postupem podle § 19 odst. 4, § 20 odst. 1, § 21 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu, tedy i tzv. fikcí doručení (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V daném případě by připadalo do úvahy tehdy, pokud by žalobce byl osobou neznámého pobytu, příp. osobou, které se prokazatelně nedaří doručovat (což není osoba, které je písemnost doručována na adresu jejího pobytu, jak tomu bylo v případě žalobce). Nic takového ovšem ze správního spisu nevyplyvá, navíc to netvrdí ani sám žalobce. V průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nenamítal, že by na dané adrese nebydlel nebo že by mu snad písemnosti ve správním řízení nebyly vůbec doručeny. Nebylo tedy důvodu, aby ministerstvo žalobci doručovalo písemnosti prostřednictvím veřejné vyhlášky. I v řízení před soudem pak žalobce uvedl jako adresu, na kterou mu lze doručovat [viz § 37 odst. 3 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)], inkriminovanou adresu.
15. Z výše uvedených důvodů proto ani nebyly splněny podmínky pro doručování prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka dle § 32 správního řádu. Dle odstavce 3 tohoto paragrafu totiž správní orgán účastníkovi řízení opatrovníka dle písm. d) [osobám neznámého pobytu či sídla, jimž se prokazatelně nedaří doručovat] nebo písm. e) [osobám, které nejsou známy], neustanoví a těmto doručuje veřejnou vyhláškou,

pokud nejde o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo. Tak tomu v projednávané věci nebylo. Co se týče konkrétně výzvy, správní orgán žalobce pouze vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, neuložil mu tak žádnou povinnost ani mu neodňal jeho právo se s podklady seznámit nebo se k nim vyjádřit. K otázce, zda lze v případě řízení o žádosti cizince o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu hovořit o řízení, jehož výsledkem může být toliko přiznání nebo nepřiznání práva, žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č. j. 8 A 71/2014-45. Ovšem jak uvedla již žalovaná (str. 4, 5 jejího rozhodnutí), tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 3 Azs 25/2017-33, v němž kasační soud konstatoval, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením, jehož výsledkem může být toliko přiznání nebo nepřiznání práva, nikoliv jeho odnětí. Lze proto uzavřít, že předmětný institut správní orgány zcela správně na projednávanou věc neaplikovaly, neboť u žalobce pro to nebyly splněny podmínky.

16. Soud tudíž dospěl k závěru, že ministerstvo nijak nepochylovalo, pokud v souladu se správním řádem zvolilo způsob doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a písemnosti doručilo uplatněním tzv. fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Tímto postupem tak nebyla porušena ani práva žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí mu byla řádně doručena, a žalobce se k těmto podkladům mohl vyjádřit a seznámit se s nimi. Žalobce byl prostřednictvím provozovatele poštovních služeb řádně vyrozuměn o svých právech a povinnostech souvisejících s doručováním, tj. byl vyrozuměn o tom, že zásilka bude uložena na poště, že uložení začala plynout lhůta pro vyzvednutí zásilky, a že jejím marným uplynutím (10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena) pak dojde k fikci doručení. Posléze byla zásilka vhozena do schránky žalobce, a ten tak měl i faktickou možnost se s písemností seznámit. Tato námitka je proto nedůvodná.
17. Žalobce dále v žalobě, stejně jako v doplnění odvolání ze dne 27. 6. 2017, namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, neboť byl trestním příkazem odsouzen za nikoliv závažný trestný čin, a to pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Zdůraznil, že při výkladu a aplikaci právních norem je třeba šetřit jejich smysl, přičemž právě takové bagatelní přečiny neměl zákonodárce na mysli. Současně uvedl, že od uložení podmíněného trestu vedl bezproblémový řádný život, přičemž po uplynutí podmínky ani nebude mít záznam v rejstříku trestů (v tomto smyslu žalobce při jednání soudu předložil výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 2. 10. 2020). Dodal též, že kdyby měl povědomí o dopadech pravomocného trestního příkazu, jistě by proti němu podal odpor. V těchto souvislostech žalobce v žalobě dále poukazoval na usnesení trestního soudu ze dne 29. 9. 2017, jímž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku uloženého trestu zákazu činnosti, z čehož dovozoval nízkou společenskou škodlivost svého jednání a svou nápravu.
18. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce žádostí ze dne 4. 10. 2016 požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo v průběhu řízení o žádosti zjistilo, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 T 171/2016-71, odsouzen za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let. Dále byl žalobci uložen trest

zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvaceti měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 3. 9. 2016. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 25. 4. 2017 žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítlo, neboť dospělo k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V řízení o žádosti totiž bylo prokazatelně zjištěno, že žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

19. Tento postup byl v souladu se zákonem. Jak např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, konstatoval Nejvyšší správní soud, „[u]stanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51).“ Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že při posuzování naplnění hypotézy normy vyjádřené v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců [„byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu“], je klíčová toliko otázka, zda cizinec spáchal úmyslný trestný čin a byl za něj pravomocně odsouzen, nikoli však již bližší podrobnosti této trestné činnosti a jejího odsouzení.
20. V tomto rozsahu též žalovaná k odvolacím námitkám žalobce přezkoumala závěry ministerstva, ověřila, zda žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž správně vyhodnotila, že při posuzování této otázky je bez právní relevance tvrzení o bagatelní povaze daného trestného činu, o řádnosti života vedeného žalobcem po odsouzení, o budoucím uplynutí podmínky spojeném s výmazem záznamu v rejstříku trestů, jakož i o tom, že v případě vědomí o následcích pravomocného trestního příkazu by proti němu žalobce zajisté brojil odporem. Stejně tak by v daných souvislostech neměla právního významu ani skutečnost podmíněného upuštění od výkonu zbytku uloženého trestu zákazu činnosti, k níž se však žalovaná ani nemohla vyjádřit, neboť k ní došlo až po nabytí právní moci rozhodnutí žalované (toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 9. 2017, o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti bylo rozhodnuto dne 29. 9. 2017). Ani tento žalobní bod tudíž není důvodný.
21. V neposlední řadě soud posoudil žalobní tvrzení, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
22. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 tohoto zákona obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví“. V případě zamítnutí žádosti na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákon o pobytu cizinců zkoumání přiměřenosti rozhodnutí nevyžaduje [na rozdíl od § 37 odst. 2]. Dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem ani skutečnost, že zákon nestanoví obligatorní posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nezabavuje správní orgány povinnosti zabývat se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a to vzhledem k přímo aplikovatelnému čl. 8 Úmluvy, který má přednost

před zákonem, to však toliko ke konkrétní námitce účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33, jakož i ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44, na něž žalobce odkazoval při jednání). Článek 8 Úmluvy ovšem může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tedy že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu daného článku Úmluvy. Pokud však cizinec v řízení o vydání rozhodnutí o povolení prodloužení dlouhodobého pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života ve smyslu porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

23. V nyní projednávané věci soud ze správního spisu zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života výslovně, ani implicitně nenamítal. V žalobě pak zcela obecně uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje nedostatečnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí. Teprve při jednání soudu konstatoval (viz str. 2 předposlední odstavec písemně zpracované *přípravy na jednání*, předložené zástupcem žalobce soudu při jednání), že v řízení před ministerstvem mu nebyl dán náležitý prostor, protože „nejpozději v rámci odvolání argumentoval, že zásah přijatý správním orgánem 1. stupně je nepřiměřený – k tomu viz argumentaci k poměřování nebezpečnosti trestného činu k přijatému řešení“. Toto tvrzení je ale liché. V první řadě je nutno uvést, že v řízení před ministerstvem zůstal žalobce pasivní, přestože mu byly příslušné písemnosti správního orgánu řádně doručovány (viz shora), a to včetně usnesení ze dne 7. 11. 2016, jímž ministerstvo řízení přerušilo „do doby právní moci rozhodnutí ve věci trestního stíhání“, a vyrozměnění o pokračování v řízení ze dne 1. 3. 2017. Z uvedeného zároveň plyne, že ministerstvo dalo žalobci dostatečným způsobem na vědomí, že ve věci bude vycházet též z pravomocného rozhodnutí trestního soudu (o čemž se ostatně žalobce mohl přesvědčit i při případném nahlížení do spisu v rámci postupu dle § 36 odst. 3 správního řádu). Argumenty proti způsobu, jakým žalobcovu pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu ovlivnilo výsledek řízení o jeho pobytové žádosti, žalobce snesl až v odvolacím řízení, a to konkrétně toliko v doplnění odvolání ze dne 27. 6. 2017 (soud zde pro zjednodušení upouští od úvah o aplikovatelnosti § 82 odst. 4 správního řádu). Ani jedno ze zde uvedených tvrzení však nelze považovat za konkrétně uplatněnou námitku nepřiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu porušení čl. 8 Úmluvy, jež by byla s to vyvolat povinnost správních orgánů, potažmo žalované, se touto problematikou v rozhodnutí zabývat. Tu je nutno zdůraznit, že v rámci uplatnění předmětné námitky musí cizinec především tvrdit, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti zasáhne do jeho soukromého a rodinného života a jakým konkrétním způsobem se tak stane. V tomto ohledu žalobce ve správním řízení (na rozdíl od řízení soudního) neuvedl ničeho. Ve své argumentaci [která navíc spíše směřovala k interpretaci a aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] poukazoval pouze na bagatelní povahu jím spáchaného trestného činu, na skutečnost, že po odsouzení vedl řádný život s tím, že po uplynutí podmínky ani nebude mít záznam v rejstříku trestů, jakož i na to, že kdyby měl povědomí o dopadech pravomocného trestního příkazu, jistě by proti němu podal odpor. Žádné z těchto tvrzení však (i přes zastoupení žalobce právním profesionálem – advokátem v odvolacím řízení) dostatečně konkrétním způsobem neuvádí, jak rozhodnutí o zamítnutí

pobytové žádosti zasáhne do žalobcova soukromého a rodinného života a jak by tedy předmětným rozhodnutím mohl být porušen čl. 8 Úmluvy. Z tohoto důvodu tedy nevznikla povinnost správních orgánů, aby se otázkou přiměřenosti daného rozhodnutí z těchto hledisek zabývaly.

24. Tímto závěrem je ovšem zároveň v rozsahu dané problematiky ovlivněna míra soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Soud z důvodu jisté procesní jistoty provedl dokazování za účelem seznámení se s poměry žalobce, svoje zjištění však využít nemohl. Nemohl totiž vystoupit ze své přezkumné role v situaci, kdy žalobce měl reálnou možnost příslušná tvrzení uplatnit ve správním řízení, tak však neučinil. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud se problematikou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k právu žalobce na soukromý a rodinný život nezabývaly, a z týchž důvodů tak nemůže učinit ani soud.
25. S ohledem na výše uvedené závěry pak není důvodná ani související žalobcova námitka ohledně porušení § 3 správního řádu správními orgány, pokud jej v souvislosti s faktory uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců nevyslechly, nebo jakýmkoliv jiným způsobem nevyzvaly k tomu, aby se v této věci vyjádřil, popř. si samy nezjistily kritéria, ke kterým by u žalobce v této souvislosti měly přihlédnout. Soud je toho názoru, že pokud správní orgány měly zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zákon o pobytu cizinců jim nestanovil povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a zároveň ani neumožňoval výjimky ve formě správního uvážení, přičemž žalobce v průběhu správního řízení nepřiměřenost rozhodnutí nenamítal, byl by jeho výsledek zcela nadbytečný, neboť by v žádném případě nemohl vyvrátit skutečnost, že byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, a již tím byly naplněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. V tomto směru proto soud nesouhlasí s názorem žalobce, že tento měl být k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života vyslechnut (či alespoň vyzván k vyjádření), a tedy že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a dále že žalovaná porušila zásadu zakotvenou v § 3 správního řádu, popř. že by odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňovalo požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů zdejší soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
28. Výrokem IV. tohoto rozsudku soud podle § 58 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 19 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, rozhodl o odměně a náhradě nákladů ustanoveného tlumočníka. Tlumočné přitom určil podle náročnosti tlumočnického úkonu

a podle míry odborných znalostí vynaložených k jeho realizaci (§ 17 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících), a to na základě skutečností zřejmých ze spisu a ve shodě s vyúčtováním sděleným ustanoveným tlumočnickem ústně při jednání zároveň s provedením tlumočnického úkonu. Soud shledal, že za provedení tlumočnický úkon spadající pod položku 1 § 17 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb. náleží odměna v sazbě 350 Kč za jednu hodinu. Tuto sazbu pak s ohledem na tlumočení asijského jazyka zvýšil o 10 %, tedy o 35 Kč, a to dle § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, na výsledných 385 Kč za jednu hodinu. Jednání konané dne 13. 10. 2020 trvalo necelé dvě hodiny, celková odměna ustanoveného tlumočnicka tak s přihlédnutím k § 24 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb. činí 770 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu krajského soudu (§ 36 odst. 2, § 59 odst. 2 s. ř. s) v přiměřené lhůtě.

29. Vzhledem k tomu, že tlumočnick byl přibrán za účelem zajištění žalobcova práva jednat ve své mateřštině (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, § 18 občanského soudního řádu), nebylo možné přenést státem vynaložené náklady na tlumočnicka na neúspěšného žalobce ve smyslu § 60 odst. 4 s. ř. s. Z tohoto důvodu soud výrokem V. tohoto rozsudku rozhodl, že stát nemá právo na náhradu nákladů, které platil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nabytím právní moci tohoto rozsudku pozbývá účinků usnesení ze dne 23. 11. 2017, č. j. 29 A 253/2017-48, jímž Krajský soud v Brně přiznal žalobě odkladný účinek.

Brno 13. října 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu